

Een spel in de avond

door: A. R. Maatsman

Nog nooit hadden Dick en Petra zo'n lange reis gemaakt. Met hun ouders en kleine Tim hebben ze meer dan vijftienhonderd kilometer afgelegd, van Nederland naar de Spaanse Pyreneeën.

En nog nooit hadden ze zo'n mooi plekje gevonden voor hun grote kampeertent. Zelfs vader, die al jaren kampeert, herinnert zich niet ooit zo'n vrije en ruime plaats gehad te hebben.

De camping is één groot stuk natuur in een dal met uitzicht op de hoge bergen. De tenten staan ver uit elkaar.

Hun plekje is vlak bij de beek, die langs het terrein loopt.

Als het 's avonds heel stil is, hoor je het ruisen van het water. Vader heeft twee grote flessen frisdrank in de beek gelegd. Die blijven zo heerlijk koel. Want het is erg warm als de zon volop schijnt in dit Spaanse land, vooral 's middags. Ze kamperen hier nu al een week. In die week hebben ze al heel wat wandelingen gemaakt in de omgeving. Ook een keer een autotocht naar een hoge bergpas. Vandaag zijn ze wezen zwemmen in de rivier, niet ver van de camping. Dick en Petra mochten daar over de rotsen klauteren en van een rots af in het water duiken. In het heldere water zwommen grote en kleine vissen.

Nu eten ze. Moeder heeft een grote pan macaroni klaargemaakt en ze smullen er van. Vader schenkt een frisdrankje, gekoeld in de beek. Na het eten leest hij uit de Bijbel, over Elia, die door de Here beschermd werd bij de beek Krith. Raven brachten hem voedsel. "Amen, amen", kraait kleine Tim. Hij moet nu gauw naar bed.

Petra en Dick hoeven vanavond niet vroeg naar bed. Zij mogen meedoen met een spel. Joop, de Nederlandse beheerder van de camping, heeft met een groepje vaders een mooi spel bedacht. Een nachtspel. Het zal pas beginnen als het donker is. Tot zo lang spelen Dick en Petra bij de tent. Ongeduldig vragen ze telkens hoe laat het is. Eindelijk is het negen uur. Het wordt langzaam donker. De zon is achter de bergen in het westen verdwenen. Het wordt nu ook koeler. Moeder geniet van haar boek. Zacht sputtert de gaslamp.

Als Petra en Dick bij de kantine van de camping aankomen zijn er al heel wat jongens en meisjes. Allemaal hebben ze een zaklantaarn bij zich.

Joop roept om stilte. Hij legt uit hoe het spel gespeeld moet worden. Zeven vaders hebben zich op verschillende plaatsen op de camping verstopt. Zij maken telkens dierengeluiden, iedere vader een ander geluid. De spelers moeten goed luisteren en de “dieren” opzoeken. Is een “dier” gevonden, dan moeten ze zeggen welk dier het is. Ieder krijgt een balpen en een kaartje, waarop aangetekend wordt of de antwoorden goed of fout zijn. “Zoek de zeven dieren!” roept Joop. “Wie er één gevonden heeft hoeft maar een klein eindje te lopen of hij hoort het volgende dier al. Ze zitten niet zo erg ver van elkaar”.

Twee aan twee gaan de spelers om de twee minuten van start. Joop wijst aan waar de route begint: een kronkelend, breed pad dat langs het toiletgebouw voert.

Als Petra en Dick aan de beurt zijn horen ze eerst niets. Maar vlak voorbij het toiletgebouw dringt het geluid van een kakelende kip tot hen door. Spoedig hebben ze het “dier” gevonden. Ze krijgen hun eerste aantekening!

Een mekkerende geit is het tweede dierengeluid. Maar waar zit het dier? Ze denken linksaf te moeten, maar dan wordt het gemekker zwakker. Toch maar rechtdoor. In het donker flitsen overal de lichtjes van de zaklantaarns. Opeens mekkert het van alle kanten. De campinggasten krijgen er plezier in mee te mekkeren en te kakelen! “Bent u de geit?”, vraagt Dick aan een oude meneer, die voor zijn tentje een glas wijn zit te drinken. “Nee, jongen. ik niet”, lacht de man en hij wijst naar een struik vlak naast hem. En ja, daar zit de mekkerende geit die ze hebben moeten. Weer een punt op hun lijstje!

Na een half uur hebben ze af vier “dieren” gehad. Na de kip en de geit een kat en een uil. Nu zoeken ze het vijfde dier. Ze lopen een nieuw pad af. Het voert, weten ze, naar hun eigen tent. Even staan ze doodstil. Wat horen ze? Het gekwaak van een kikker. Dat is niets nieuws voor hen. Iedere avond kwaakt er een kikker in de beek, niet ver van hun tent. Maar nu, is dat gekwaak niet wat erg hard en lang? Ze lopen verder omlaag. Het kikkergeluid wordt sterker en sterker en dan.. .ja! Ze schaterlachen: het is vader! Die doet ook mee met het spel. Daar wisten ze niets van. Vader moet ook erg lachen. Hij geeft hun een plusje op hun papiertje en wijst hun het pad, dat ze verder moeten aflopen.

Het pad loopt vlak langs een hoge wal. Dick en Petra zoeken voorzichtig hun weg. Het is nu erg donker. Opeens schrikt Dick. Hij struikelt over een grote steen en verliest z'n evenwicht. Daar valt hij in het lange gras. Hij grijpt om zich heen, zoekt steun met zijn hand tegen de wal. Dan geeft hij een gil. Zijn hand raakt iets glibberigs, iets glads, dat beweegt... Vlug trekt hij zijn hand terug. Wat is dat voor engs? Petra is ook geschrokken. Zij schijnt met haar zaklantaarn op de plek waar Dick viel. Ook Dick doet dat. En wat zien ze dan nog net wegglijpen? Een slang! Een geelgroene, lange slang. Kronkelend glipt hij vlug weg tussen de struiken en grassen van de wal.

Petra en Dick zijn erg geschrokken. Ze lopen terug naar vader. "Pap, we hebben een slang gezien!" roepen ze allebei tegelijk. Vader stelt hen gerust. "De slangen die hier zijn, zijn ongevaarlijk hoor". En als hij ziet hoe Petra angstig om zich heen kijkt: "Denk maar dat de slang zelf veel meer geschrokken is dan jullie". Intussen zijn Petra en Dick ingehaald door twee andere kinderen. Nu gaan ze met z'n vieren verder. Al gauw horen ze een hond blaffen. Ze rennen er op af. Een grote dikke man staat te blaffen alsof hij een vervaarlijke Duitse herder is. Maar Petra Dick waren banger voor de kleine slang dan voor die dikke "hond".

Het laatste dier vinden ze niet zo gemakkelijk. Ze horen een eigenaardig geluid, het grommen als een beer? Of knorren als een varken? De man die het vreemde geluid voortbrengt moet er zelf ook om lachen. Hij verklapt het maar meteen: het geluid moet een wolf voorstellen. Maar hij weet zelf niet zo goed hoe een wolf roept. Vrolijk zet hij een kruisje op hun papier.

Het is al elf uur als alle deelnemers terug zijn bij de kantine. Moeilijk was het spel niet. Wel spannend, om soms door het enge, donkere pad te lopen met een klein lichtje. Haast iedereen heeft de zeven "dieren" gevonden. Petra en Dick vertellen van de slang. "Dat moet een torenslang geweest zijn", zegt Joop. "Die komen hier meer voor. Ze leven van hagedisjes. Daar zijn ze dol op. Nee, gevaarlijk zijn ze niet, hoor". Als Dick en Petra teruglopen naar hun tent, is het heel stil geworden. Aan de hemel flonkeren duizenden sterren. Petra wijst Dick welk sterrenbeeld "De Grote Beer" heet. Moeder wacht hen op. Ze zit voor de tent. Op de tafel flakkert een kaarsje. In de verte, ergens bij de beek, kwaakt een kikker. De echte....